

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 324.

Tredie Session.

94de Møde.

Tirsdagen den 9de Marts.

(Fortf.)

Otterstrøm (fortsat): Da den er saa naturlig, kan jeg heller ikke troe Andet end at Andre maae have gjort en lignende Erfaring. Jeg skal imidlertid ikke lade det beroe ved disse almindelige Betragtninger, men, som jeg anseer det for min Pligt, gaae over til at gjøre det ærede Thing Rede for, hvad der i Særdeleshed hos mig har fremkaldt den Manglende paa Tillid til det nuværende Ministerium, som jeg ved Adresseforslaget har vedkjendt mig, idet jeg maae gjøre den Bemærkning, at jeg derved skal holde mig til den Stilling, Sagen havde, da Adresseforslaget blev indgivet; en Bemærkning, som jeg troer at burde gjøre naagtet de Udtalelser, jeg idag har hørt af den høitærede Premierminister, ikke for mig synes at gjøre nogen væsentlig Forandring deri. Det vil sikkerligt være i det ærede Things Erindring, at da den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Afdeling (Krieger) den 3die Febr. d. A. gjorde det Spørgsmaal til Ministeriet: Naar agter Regjeringen at meddele de Oplysninger og Actstykker, hvori den søger sin Retfærdiggjørelse for sin Politikk, saa svarede den ærede Premierminister derpaa: Ministeriet søger sin Retfærdiggjørelse for Meddelelsen den 28de Januar i Meddelelsens Indhold og troer at finde den deri, i Nødvendigheden, i Nyttenderaf. Han tilsvarede derhos, at vi Alle vide, at det danske Monarchie er overdraget Kongen fra hans Forfædre, og at han saaledes maa overlade det til hans Efterkommere, at vi kjende de Begivenheder, som for 4 Aar siden, saa at sige, nødte Kongen til faktisk at indskrænke sit Monarchie, da han opfattede Begivenhederne, der fremgik af den europæiske Re-

volution, som Noget, der kunde erholde Værdighed. Det var nødvendigt dengang at holde fast ved det, som kunde undrages Forvirringen, der fandt Sted, og nu kommer det, som jeg skal bede de ærede Herrer især at lægge Mærke til: at deri skulde ligge en usfrivillig Opgivelse af det danske Monarchie har vistnok Ingen nogenstinde troet, Omstændighederne have forandret sig, denne Indskrænkning, som han frivilligt, for at undgaae et større Ude, paa lagde sig selv, er ikke mere fornøden. Der er vistnok Ingen, som har meent, at ved det Svar, som Regjeringen meddeelte den slesvigholsteenske Deputation i Marts 1848, indeholdtes Opgivelsen af nogen Deel af Monarchiet. Det man søgte at opnaae var en mere betryggende Tilstand for Danmarks Fremtid end at holde den Part af Monarchiet, hvori Hans Majestæt havde hersket med udeelt Høihedsret, adskilt fra den Part, hvori han maatte dele sin Høihedsret med det tydske Forbund. Forbindelsen mellem Slesvig og Holsteen havde, det er ved saamange Leiligheder blevet udtalt, været Kilden til de slesvigholsteenske Ideer og deres Udbredelse, den havde været Roden til det Oprør, som truede med at søndersplitte Riget, og naar denne Kilde ikke tilstoppedes, men vedblev at flyde, naar denne Rod ikke oprykkedes, men kunde vedblive at spire, saa vilde der ikke have været Meget opnaaet ved Oprørets Undertrykkelse, og den Søndersplittelse, der ikke lykkedes den Gang, kunde vel lykkes en anden Gang. Den foruroligende Tilstand kunde kun ophøre, naar hver Statsdeel stillede sig paa det Standpunkt i politisk Henseende i Monarchiet, som retlig tilkommer den, og som Forholdenes Natur medførte, og naar Muligheden af Conflictier med det tydske Forbund, der kunde gribe ind i Slesvigs og Danmarks indre Anliggender, blev